

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Sžo/17/2012
Identifikačné číslo spisu:	1010202189
Dátum vydania rozhodnutia:	14.05.2013
Meno a priezvisko:	JUDr., Ing. Miroslav Gavalec
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:1010202189.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedu senátu Ing. JUDr. Miroslava Gavalca PhD. a členov senátu JUDr. Igora Belka a JUDr. Eleny Berthotyovej PhD. v právnej veci žalobcu: R. Y., nar. XX.XX.XXXX, bytom U., XXX XX. U., zast. JUDr. Vojtechom Kubalom, advokátom so sídlom Advokátskej kancelárie Kolárska č. 4, 811 06 Bratislava, proti žalovanému: Ústredie práce, sociálnych vecí a rodiny so sídlom Špitálska č. 8, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 26. apríla 2012 č. k. 1S 291/2010-21, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 26. apríla 2012 č. k. 1S 291/2010-21 **p o t v r d z u j e**.

Žalobcovi právo na náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

Odôvodnenie

I.

Konanie na správnom orgáne

1. Rozhodnutím č.: AA/2010/12419-NSVOPČ z 12.10.2010 (č.l. 5) žalovaný ako odvolací správny orgán oprávnený v zmysle § 4 zákona č. 453/2003 Z.z. o orgánoch štátnej správy v oblasti sociálnych vecí, rodiny a služieb zamestnanosti v znení neskorších predpisov, § 51 písm. b) zákona č. 447/2008 Z.z. o peňažných príspevkoch na kompenzáciu ťažkého zdravotného postihnutia a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej na účely rozsudku tiež „zák. č. 447/2008 Z.z.“) a podľa ustanovenia § 59 ods. 1 a 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) potvrdil odvolaním napadnuté rozhodnutie Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v Bratislave č. BA/2010/62640/PR/JT z 26.08.2010 vo veci nevyhovievania žiadosti žalobcu o vydanie parkovacieho preukazu v zmysle § 17 ods. 1 zák. č. 447/2008 Z.z.

2. Žalovaný svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že prvostupňový orgán na základe posudku č.

BA/2010/62640/PP/JT z 26.08.2010, podľa ktorého je žalobca fyzickou osobou s ťažkým zdravotným postihnutím v zmysle zák. č. 447/2008 Z.z., ale nespĺňa podmienku ustanovenú v § 17 ods. 1 citovaného zákona, t.j. nie je odkázaný na individuálnu prepravu osobným motorovým vozidlom a ani nemá praktickú alebo úplnú slepotu oboch očí.

Podľa § 17 ods. 1 zák. č. 447/2008 Z.z. v znení platnom v čase vydania napadnutého rozhodnutia fyzickej osobe s ťažkým zdravotným postihnutím, ktorá je odkázaná podľa posudku na individuálnu prepravu osobným motorovým vozidlom podľa § 14 ods. 6 alebo má praktickú slepotu alebo úplnú slepotu oboch očí, vyhotoví príslušný orgán parkovací preukaz na základe právoplatného rozhodnutia o parkovacom preukaze.

Podľa § 14 ods. 6 zák. č. 447/2008 Z.z. v citovanom znení fyzická osoba s ťažkým zdravotným postihnutím je odkázaná na individuálnu prepravu osobným motorovým vozidlom, ak nie je schopná na rovnakom základe s ostatnými fyzickými osobami a pri rešpektovaní jej prirodzenej dôstojnosti

- a) premiestniť sa k vozidlu verejnej hromadnej dopravy osôb a k prostriedku železničnej dopravy a späť,
- b) nastupovať do vozidla verejnej hromadnej dopravy osôb a do prostriedku železničnej dopravy, udržať sa v ňom počas jazdy a vystupovať z vozidla verejnej hromadnej dopravy osôb a z prostriedku železničnej dopravy alebo
- c) zvládnuť z dôvodu ťažkého zdravotného postihnutia inú situáciu vo vozidle verejnej hromadnej dopravy osôb a v prostriedku železničnej dopravy najmä z dôvodu poruchy správania pri duševných ochoreniach, vertebrobasilárnej insuficiencie s ťažkými závratmi, straty dvoch končatín, kardiopulmonálnej nedostatočnosti ťažkého stupňa alebo ťažkej poruchy sfinkterov.

3. Ďalej žalovaný zdôraznil, že posudkový lekár odvolacieho orgánu opätovne v zmysle predloženej spisovej dokumentácie vydal dňa 28.09.2010 lekársky posudok č.: AA/2010/12419-NSVOPČ a určil žalobcovi mieru funkčnej poruchy 70%. Posudkový lekár nezistil taký stupeň pohybového alebo iného (napríklad kardiovaskulárneho) postihnutia, ktoré by dostatočne odôvodňovalo neschopnosť žalobcu premiestniť sa k vozidlu verejnej hromadnej dopravy, nastúpiť do neho, udržať sa v nich počas jazdy alebo zvládnuť inej situácie v prostriedkoch hromadnej dopravy.

Takisto posudkový lekár uviedol, že v predloženej dokumentácii sa nenachádza údaj o odkázanosti žalobcu na používanie ortopedických pomôcok a tiež, že nie je relevantný údaj o ťažkom pohybovom postihnutí žalobcu v dôsledku degeneratívneho postihnutia chrbtice, váhonosných zhybov a o ťažkom obmedzení fyzickej výkonnosti v dôsledku ischemickej choroby srdca, po kardiologickej intervencii.

4. Nakoľko podľa žalovaného z lekárskeho posudku a z posudkového záveru vyplynulo, že žalobca napriek ťažkému zdravotnému postihnutiu je schopný premiestniť sa k vozidlu verejnej hromadnej dopravy osôb, a k prostriedku železničnej dopravy, nastupovať do a vystupovať z tohto vozidla, ako aj zvládnuť inú situáciu v nich, potom podľa žalovaného nie je odkázaný na individuálnu prepravu osobným motorovým vozidlom.

II.

Konanie na prvostupňovom súde

5. Proti tomuto rozhodnutiu žalobca podal prostredníctvom svojho právneho zástupcu na Krajský súd v Bratislave žalobu doručенú na súd dňa 13.12.2010.

6. Krajský súd ako súd prvého stupňa preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie tomuto predchádzajúce v rozsahu dôvodov uvedených v žalobe a dospel k záveru, že žaloba je dôvodná. Avšak napriek uvedenému právnenému názoru, ktorý vyslovil v odôvodnení, vo výroku krajský súd vyslovil, že žalobu zamietla.

7. Následne svoj zamietajúci rozsudok s odkazom na ustanovenia § 244 ods. 1 a § 247 ods. 1 a 2 O.s.p. a § 10 ods. 1 a 2, § 11 ods. 2, 11 a 13, § 14 ods. 6, § 15 ods. 3 a § 17 ods. 1 zák. č. 447/2008 Z.z. odôvodnil tým, že priznanie parkovacieho preukazu je podmienené splnením zákonných podmienok.

8. Vzhľadom na to, že žalobca podľa krajského súdu v zmysle vyhotoveného posudku nespĺňa zákonom

vymedzenú podmienku, dospel krajský súd k záveru, že žalovaný správne postupoval, keď žiadosti o priznanie parkovacieho preukazu nevyhovel. Podľa krajského súdu správny orgán rozhodol na základe riadne zisteného skutkového stavu, aplikoval na vec správny právny predpis a v napadnutom rozhodnutí sa vysporiadal so všetkými námietkami.

III.

Odvolanie žalobcu/stanoviská

A)

9. Vo včas podanom odvolaní zo dňa 12.06.2012 (č.l. 28) proti rozsudku prvostupňového súdu žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok podľa § 220 O.s.p. zmenil tak, že jeho žalobe vyhovie a odporcu zaviazne na náhradu trov konania.

10. Ako odvolacie dôvody uviedol to, že súd prvého stupňa nesprávne právne vyhodnotil dôkazy obsiahnuté v spise a nesprávne vec aj rozhodol (§ 205 ods. 1 písm. c/ a d/ O.s.p.).

11. Na podporu svojho názoru žalobca citoval dotknuté ustanovenia § 11 ods. 13 a § 14 ods. 6 zák. č. 447/2008 Z.z. a súčasne tvrdil, že trpí viacerými závažnými ochoreniami (cukrovka, srdce, pohybový aparát), ktoré sa vzájomne ovplyvňujú, a tým sa ich následky zvýšil až násobia. K vysloveným argumentom sa však neodvolával na, resp. nepredložil žiadne konkrétne dôkazné prostriedky.

12. K veci ďalej dodal, že podľa jeho názoru sa zdravotný stav nemá posudzovať formálne, ale individuálne, pri zohľadnení všetkých jednotlivých ochorení a diagnóz, ktorými žalobca trpí. V neposlednom rade podľa žalobcu podstatnú úlohu v prejavoch choroby zohráva aj vek človeka.

13. Žalobca záverom poukázal na skutočnosť, že sa pôvodnou žiadosťou domáhal len vydania parkovacieho preukazu a nie finančného príspevku.

B)

14. Vo svojom vyjadrení (č.l. 55) zo dňa 22.12.2011 žalovaný vyslovil názor, že ako odvolací orgán dostatočne zistil skutkový stav, postupoval v súlade so zákonom a neopomenul žiadne žalobcom predkladané lekárske nálezy.

15. Žalovaný po tom, čo zrekapituloval svoje argumenty z napadnutého rozhodnutia skonštatoval, že posúdil mieru funkčnej poruchy žalobcu na základe lekárskeho posudku z 24.03.2011. Podľa predložených odborných nálezov, ktoré boli súčasťou spisu prvostupňového správneho orgánu, posudkový lekár žalovaného v súlade s ustanoveniami zákona o peňažných príspevkoch na kompenzáciu stanovil mieru funkčnej poruchy na 20%.

16. K námietke žalobcu, že závery posudkových lekárov sú v úplnom rozpore s predloženými lekáorskými nálezmi, žalovaný uviedol, že posudkový lekár ústredia vychádzal pri hodnotení zdravotného stavu žalobcu z predložených aktuálnych odborných nálezov, a to

1. ortopedické vyšetrenie zo dňa 07.01.2011,

2. RTG koxy zo dňa 25.01.2011,

3. MR koxy zo dňa 13.03.2008 a

4. z vyšetrenia všeobecným lekárom pre dospelých zo dňa 07.01.2011.

K dispozícii tiež boli odborné vyšetrenia od roku 2008 až do januára 2011, ktoré boli postačujúce pre zhodnotenie zdravotného stavu žalobcu.

17. Z uvedených dôvodov žalovaný žiadal napadnuté rozhodnutie krajského súdu potvrdiť. V prílohe doložil stanovisko posudkového lekára z 20.12.2011.

IV.

Právne názory odvolacieho súdu

18. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd“) ako odvolací súd (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní podľa § 212 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej v texte rozsudku len „O.s.p.“). Po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.) a že ide o rozsudok, proti ktorému je podľa ustanovenia § 201 v spoj. s ust. § 250j ods. 1 O.s.p. odvolanie prípustné, vo veci v zmysle dôvodov uvedených v § 250ja ods. 2 O.s.p. nenariadil pojednávanie a po verejnej porade senátu dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné, pretože napadnutý rozsudok je vo výroku vecne správny, a preto ho po preskúmaní dôležitosti odvolacích dôvodov postupom uvedeným v § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

19. Najvyšší súd sa stotožňuje so skutkovými závermi krajského súdu v tom rozsahu, ako si ich osvojil zo zistení uvedených žalovaným správnym orgánom. Na druhej strane podstatou odvolania, ako aj žaloby, ktorou sa žalobca domáha preskúmania rozhodnutia žalovaného, je skutková otázka, či v jeho prípade bol dostatočne zistený skutkový stav. Práve tento právny rámec aj vymedzuje potrebné medze skutkového zistenia.

20. Vzhľadom na hore uvedené po vyhodnotení závažnosti odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu Najvyšší súd s prihliadnutím na ust. § 219 ods. 2 v spoj. s § 246c ods. 1 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s ním stotožňuje v prevažujúcom rozsahu a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty prejednávanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, Najvyšší súd sa v svojom odôvodnení následne obmedzí iba na rekapituláciu niektorých vybraných bodov odôvodnenia napadnutého rozsudku a doplnenia svojich odlišných zistení a záverov zistených v odvolacom konaní (§ 219 ods. 2 O.s.p. umožňuje odvolaciemu súdu doplniť odôvodnenie prvostupňového súdu o ďalšie dôvody).

21. Žalobca svoje odvolanie s odkazom na ustanovenia § 11 ods. 3 a § 14 ods. 6 písm. a) a b) zák. č. 447/2008 Z.z. založil na všeobecne formulovanom nesúhlase s vyhodnotením účinkov nálezů posudkového lekára žalovaného, ktorý sa týkal posúdenia a vyhodnotenia jeho zdravotného stavu v zmysle príslušného právneho predpisu.

Z uvedenej argumentácie žalobcu pre Najvyšší súd vyplýva, že žalobca bez splnenia dôkaznej povinnosti uvádza tvrdenia, že z dôvodov presne označených v hore citovaných ustanoveniach zákona nemôže používať na svoju prepravu verejným právne prostriedky.

22. V súvislosti s uvedeným Najvyšší súd zdôrazňuje, že v odvolacom konaní aj v správnom súdnictve platia ustanovenia Štvrtej časti Občianskeho súdneho poriadku. Toto v svojej judikatúre už dlhodobo zdôrazňuje. Napríklad prostredníctvom rozsudku sp. zn. 1 Sžr/12/2010 z 12.07.2011 Najvyšší súd zdôraznil, že

„Každý odvolací dôvod, ako napríklad, že postupom krajského súdu bola žalobcovi odňatá možnosť konať pred súdom alebo že konajúci krajský súd bol nesprávne obsadený, musí byť sprevádzaný dôkazmi k týmto tvrdeniam, lebo odvolací súd nemá dôvod ex offio a nad rámec odvolacích dôvodov (viazanosť § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p.) toto zisťovať.“

23. Ďalej Najvyšší súd v súvislosti s uvedeným konštatoval (m.m. rozsudok sp. zn. 5 Sžf/55/2007 z 13.05.2008)

„Ak žalobca namieta odvolací dôvod podľa § 205 ods. 1 písm. c) a d) O.s.p., potom musí veľmi konkrétne uviesť v čom vidí nesprávnosť súdneho prieskumu postupu žalovaného daňového orgánu, tzn. ktoré z dôkazných prostriedkov, ktoré alebo sám navrhol alebo správca dane mal k dispozícii, neboli ním alebo vykonané alebo po vykonaní riadne zohľadnené a prečo si myslí, že práve takýto postup správcu dane viedol k nesprávnemu zisteniu skutkového stavu

S právom účastníka podať odvolanie proti meritornému rozsudku prvostupňového súdu je nerozlučne

spojená jeho povinnosť v odvolaní presne v zmysle usmernenia obsiahnutého v § 205 ods. 1 O.s.p. špecifikovať právne nedostatky napadnutého rozsudku prvostupňového súdu (tzn. v čom sa napadnutý rozsudok alebo postup súdu považuje za nesprávny), ktorých rozsah je striktné vymedzený v ust. § 205 ods. 2 O.s.p. Naopak, ako na neprípustné so samotnou myšlienkou odvolacieho súdneho konania je potrebné nazerať na to odvolanie alebo jeho časť, v ktorej účastník v nekonkrétnej a súčasnej vo všeobecnej rovine polemizuje s nedostatky správneho rozhodnutia, avšak z týchto svojich úvah nevyvodzuje, v rozpore so zásadou hospodárnosti súdneho konania, argumenty o nesprávnosti odvolaním napadnutého rozsudku alebo o vadách v postupe prvostupňového súdu. Pripustením takéhoto konania by sa vlastne zmarila hlavná úloha súdov, ktorá spočíva v náprave nezákonného stavu v primeranej lehote.“

24. A uvedené ďalej rozvinul nasledovne (rozsudok sp. zn. 1 Sžr/166/2011 z 05.06.2012), že „K naplneniu právneho pojmu odvolací dôvod nepostačuje zo strany žalobcu zastúpeného právne kvalifikovanou osobou (advokátom) iba uvedenie zákonného textu bez objasnenia logických súvislostí, v čom žalobca napadnuté rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny (§ 205 ods. 1 O.s.p.).“

25. Na základe uvedených skutočností preto Najvyšší súd preskúmal po formálnej stránke napadnuté rozhodnutie v tom zmysle, či boli vytvorené podklady pre rozhodnutie a tieto aj v rozhodovacej činnosti zohľadnené. Nakoľko odvolací súd nezistil žiadne vady s vplyvom na zákonnosť predchádzajúceho konania, ďalej napadnuté rozhodnutie odporcu má všetky formálne i obsahové náležitosti rozhodnutia v zmysle § 47 Správneho poriadku. Uvedené rozhodnutie správneho orgánu vychádza z dostatočne zisteného skutkového stavu, ktoré je logicky vyhodnotené a riadne právne posúdené. Odvolací súd sa tiež stotožňuje so skutkovými zisteniami a právnymi závermi zistených v predchádzajúcich konaniach, a preto sa aj stotožnil so závermi krajského súdu o správnosti napadnutého rozhodnutia.

V.

26. Na základe zisteného skutkového stavu, uvedených právnych skutočností, po vyhodnotení námietok žalobcu, ako aj s prihliadnutím na závery obsiahnuté v svojich predchádzajúcich rozhodnutiach, najmä už v citovanom rozhodnutí sp. zn. 1 Sžr/12/2010 z 12.07.2011, sp. zn. 5 Sžf/55/2007 z 13.05.2008 alebo sp. zn. 1 Sžr/166/2011, pri ktorých Najvyšší súd nezistil žiaden relevantný dôvod, aby sa od nich odchýlil (napríklad zásadná zmena právneho prostredia, zistenie odlišného skutkového stavu alebo prijatie protichodného zjednocovacieho stanoviska), s osvojením si argumentácie krajského súdu postupom podľa § 219 ods. 2 O.s.p. rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku.

27. O práve na náhradu trov odvolacieho súdneho konania rozhodol Najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 v spojitosti s § 250k ods. 1 O.s.p., podľa ktorého neúspešnému žalobcovi právo na náhradu trov tohto konania nevzniklo.

28. Najvyšší súd v prejednávanej veci v súlade s ust. § 250ja ods. 2 O.s.p. rozhodol bez pojednávania, lebo nezistil, že by týmto postupom bol porušený verejný záujem (vo veci prebehlo na prvom stupni súdne pojednávanie, pričom účastníkom bola daná možnosť sa ho zúčastniť), nešlo o vec v zmysle § 250i ods. 2 O.s.p. (úprava sociálno-poistných vzťahov vychádza z verejnoprávnych vzťahov), v konaní nebolo potrebné v súlade s ust. § 250i ods. 1 O.s.p. vykonať dokazovanie a z iných dôvodov nevznikla potreba pojednávania nariadiť.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok (§ 246c ods. 1 O.s.p.).